

Із книжки "Вулиця закоханих дерев"

Анатолій Кичинський

Із книжки "Вулиця закоханих дерев" (К.: Молодь, 1976).

ЩАСТЯ

Я знаю щастя – трудне, чоловіче.
Заради нього, певно, ми й жили.
Щоб людям чесно глянути у вічі,
А руки синові були як дві бджоли.
І щоб мій степ
Не зміг без лемеша,
Як я не зміг без тебе, Україно...
Щоб виростало щастя мого сина
Таврійським хлібом,
Сіллю Сиваша...

СОНЕТ

Папери хай полежать на столі.
То – суєта
Ходімо в ліс, братове,
До вічної травинки на розмову
Й до щебету в осінньому гіллі.

Ходімо в степ, де пісня жайворова
Провисне в серце пам'яттю землі,
Як високо у пtiчому крилі
Займеться вогник нашої любові.

Хижім туди, де в маревній імлі
Ріка пливе крізь тишу вечорову...
Посидьмо хвилю – не заради лову –
Над плином, що од віку не змілів.

...Нам за столом бракує вірних слів.

Отож ходім, брати, до первослова.

ЖИВА І СКОШЕНА ТЕЧЕ В МЕНІ ТРАВА

...А буде так:

принишкнуть дерева –
і всесвіт мовби нерухомим стане.
І я відчую вперше і востаннє:
жива і скошена тече в мені трава...
Таки не все в житті було даремним.
Моєї мислі пружна тятива
дала політ і рікам, і деревам.
Лиш я не знав, як пристрасно і ревно
жива і скошена текла в мені трава
жагучою зеленою рікою.
Глибока хвиля, чую, під рукою.
Висока хвиля в серце заплива!
Хмеліє і світліє голова.
Й радіє, що нема їй супокою.
Жива і скошена тече в мені трава,
лиш потім — вічно — наді мною...

СЕРПЕНЬ

У синіх затінках жадана прохолода
І дух землі в настояній траві.
Ви чуєте?
Листочки неживі
Поволі опускаються на воду.
Спішать авто на пляжні береги,
Тече асфальт під шинами,
як літепло.
Мені ж несила відірвать ноги
Од берега,
де стало менше
літа...

***

Крізь пам'ятну бузкову каламуть,
на диво всім,

колись мене покличе
твое нестерпно знадливе обличчя
і руки голубливі позовуть.
І я піду.
На диво всім, піду.
Хоч тут немає ані краплі дива.
Буває ж так:
шукаємо біду
там, де колись
щасливими ходили.